

להזרות נתן

גליון קע"ד (שנה ד') ◊ פרשת משפטים ◊ חודש שבט שנת תשפ"ה לפ"ק

שיח מזהר"ן

פנינים מספר
"שיחות מלוא מלכה"

הגה"ק רבי אלכסנדר סענדר שור זי"ע
בעמח"ס תבואות שור - כ"ז שבט

היה מגדולי הפוסקים בדורות הקדמונים, וספריו מפורסמים בקרב תפוצות ישראל, בהלכות שחיטה וטריפות שהם הלכות מסועפות ביותר, וספרו "כבוד שור" על מסכתות ש"ס. מוצאת היה מנאני עולם, היה נכד לחד מבעלי התוספות רבינו יוסף בכור שור זי"ע שהתייחס לשבט יוסף הצדיק, ודודו היה הגה"ק המפורסם רבי אברהם חיים שור זי"ע בעמח"ס תורת חיים. תוארים חשובים כותב עליו בשו"ת נודע ביהודה (מהדורק י"ד סי' כ"ה) בהאי לישנא, אחד קדוש בעל תבואות שור "הגאון הזה היה ממש יחיד בדורו". ויש לדעת שבאותו הדור חיו גאונים עצומים.

אמרת כמה פעמים לתלמידי חכמים, כל הרוצה ללמוד הלכות שחיטה בדקדוקים הראויים והנכונים, ילמד בספרו הבהיר "תבואות שור" - "שמלה חדשה", שהוא באמת כשמו כן הוא הכל פרוש בביאור נחמד כשמלה נאה. רבינו מפרי מגדים מפלפל הרבה כמעט בכל קטע בתבואות שור. כמח"כ הגה"ק בעמח"ס לבושי שרד זי"ע חיבר ספר שלם על חיבורו של רבינו התבואות שור. הרב חיד"א מפליג בשבחיו בס' שם הגדולים בערכו (אות ר"ט) וזה לשונו, והוא ספר נפלא על שחיטה וטריפות וענינים בש"ס ופוסקים, והרגיל בו עיני יחזו כי העמיק בעיון ישר ובקראות גדול וחדש כמה חידושי דינים וכו' בפלפול עצום ורב תבואות בכח שור, ומחדש נדפס ספר פרי מגדים על חלק שו"ע מי"ד, ושם מהלל ומשבח להגאון הנזכר מוקצת שבחו, עכ"ל.

ואומר דברי תורה מרבינו בעל ההילולא, למען יהיו שפתותיו דובבות - בפרשת יתרו (ה. יח.) ויקח יתרו חותן משה עולה וזבחים אלאקים ויבוא אהרן וכל יבני ישראל לאכול לחם עם חותן משה לפני האלקים. פירש"י, ומשה היכן הלך והלא הוא שיצא אלקים וגרם לכל הכבוד הזה אלא שהיה עומד ומשמש לפניו, לפני האלקים, מכאן שהנהנה מסעודה שתלמידי חכמים מסובים בה כאילו נהנה מזיו השכינה. ומקורו טהור בש"ס ברכות (סד.) עיי"ש. ויש לדקדק בדברי רש"י, מדוע דוקא משום שמושה גרם לו לכל הכבוד הזה היה צריך לסעוד עמהם, דמשמע שאם לא היה גורם להכבוד היה מובן מדוע אינו סועד עמהם יחדיו. ומפרש פה קדוש ע"ד דרוש ופסל - דהנה אמרו בשבת (קטו.) גדולה הכנסת אורחים יותר מהשכמת בית המדרש. והשתא קשה האין משה רבינו לא קיים מצות הכנסת אורחים והלך ללמוד תורה, הרי הכנסת אורחים גדולה יותר מזה. והנה בש"ס בבא קמא (יז.) פליגי מה עדיף טפי ללמוד לעצמו או ללמד לאחרים, ומסיק דלאגמורי לאחרים עדיף וחשוב יותר. והשתא היה מקום לומר, דמה שאמרו גדולה הכנסת אורחים יותר מהשכמת ביהמ"ד, היינו כשילמד לעצמו או באמת גדולה יותר הכנסת אורחים, אבל כשנלמד לאחרים באמת השכמת ביהמ"ד גדולה יותר, וע"כ משה רבינו שהלך ללמד תורה לבני ישראל, כי אהרן והקנים ישבו לאכול בסעודה עם יתרו, שפיר הלך ללמד תורה ולא ישב עמהם בסעודה, משום שבכאוי גוונא השכמת ביהמ"ד חפשיה טפי. ברם זה אינו, כי ראינו שבעת שהגיע יתרו למקום חניית בני ישראל, כתיב שמושה רבינו יצא לקראתו עם אהרן וקני ישראל וכל בני ישראל אתם, והרי אז התבטל מתלמוד תורה דרבים משום הכנסת אורחים. ואם תאמר שבאמת ללמד לאחרים חשוב יותר מהכנסת אורחים, ומה שמושה רבינו יצא לקראת חותנו, זה משום שכל ישראל יצאו לקראת יתרו, ולא היה לו את מי ללמד תורה באותה שעה. הרי אי אפשר לומר זאת, שהרי רש"י כתב שכולם ראו את משה ואת אהרן ויצאים לקראת יתרו, ומי רואה אותם ויצאים ואינו יוצא, א"כ מוכח להדיא שמושה רבינו יצא לקראתו בראשונה, ואחריו באו והגיעו כל בני ישראל, א"כ משמע בפירוש שגדולה הכנסת אורחים יותר מהשכמת ביהמ"ד אפילו ללמד לאחרים. וזהו מה שכתב רש"י, ומשה היכן הלך כי לא היה בסעודה, ואם תמצני לומר שהלך ללמד לאחרים ועדיף טפי מהכנסת אורחים, זה אינו כי ראינו שיצא לקראת חותנו וביטל מתלמוד תורה מפני הכנסת אורחים, ושנא תאמר שיצא משום שלא היה לו למי ללמד שכולם יצאו, הלא הוא שיצא לקראתו וגרם לכל הכבוד הזה, א"כ ראינו שגדולה הכנסת אורחים מהשכמת ביהמ"ד אפילו כדי ללמד לאחרים, א"כ קשה משה היכן הלך, ולזה תירץ רש"י שהיה עומד ומשמש לפניו, ודו"ק כפתור ופרח.

(מפי"ש מברכין אדר שנת תשנ"ה)

תורת נתן

פנינים מספר
"להורות נתן" על התורה

אף כשהפחית מאור עינו - חייב לשלם

עֵינֵי פִתַּח עֵינֵי וְגו' (בא. נד.) כתב אבן עזרא ז"ל, לא נוכל לפרש כמשמעו, כי אם אדם הכה עין תבירו וסרה שלישיית אור עיניו איך יתכן שיוכה מכה כזאת בלי תוספת ומגרעת.

מבאר דהא דסימא עינו דמשלם דמי עיניו לאו דוקא שסימא לגמרי, אלא אף כשהפחית מאור עיניו כדי שליש או פחות חייב לשלם כמה שהוא שוה פחות ע"י שאור עיניו אינם בשלימות.

לשון הרע אסורה, אף אם דוברים אמת

לֹא תִשָּׂא שְׁמַע שְׁוֹא וְגו' (בג. א.) פירש"י כתרוממו לא תקבל שמע דשקר אזהרה להקבל לשון הרע ולדין שלא ישמע דברי בעל דין עד שיבוא בעל דין הבירור.

ויש לדקדק הלא לשון הרע עובר אף כשהדבר אמת ואמאי אמר דוקא שמע דשקר.

ונראה דודאי דהמספר לשון הרע עובר אף כשספר דבר אמת וזהו לשון הרע, אבל לגבי המקבל גם כשספרו לו דבר אמת אסור לו לקבלו ולהאמינו כאילו הוא אמת, וצריך שיחזיק בנפשו שמה ששמע הוא שקר. והיינו לא תקבל שמע דשקר, לא תקבל אפילו דבר אמת שאתה חייב להחזיקו כשקר. וכן דיין אף כשאיטרמי ששמע טענת בע"ד אחד שלא בידועין, אסור להאמינו כאילו דבריו אמת אלא חזיקנו לשקר.

השפעת מעשי ישראל על בית המקדש של מעלה
הִנֵּה אֲנִי שֹׁלֵם מִלְּאֵל לְפָנֶיךָ לְשִׁמְרֶךָ בְּדָרְךָ וְלִהְיִי אֵל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר הִכַּנְתִּי (פג. כ.) פירש"י זה א' מן המקראות שאומרים שביהמ"ק של מעלה מכוון כנגד ביהמ"ק של מטה.

שמעתי לדקדק בשם אדמו"ר הרה"ק מבעלזא ז"ל דבפ' בשלח (טו. יז) פירש"י מכוון לשבתך מקדש של מטה מכוון כנגד כסא של מעלה, וכאן איתא להיפוך שביהמ"ק של מעלה מכוון כנגד ביהמ"ק של מטה.

וי"ל דהנה רש"י פ' הנה אנכי שולח מלאך כאן נתבשרו שעתידין לחטוא, וממילא בחי' ביהמ"ק מתמעטת ויורדת מקדושתו, ומ"מ מחסדי השי"ת שגם באופן זה ישפיע רוח קדשו מלמעלה, ויכוון בבחינת ביהמ"ק של מעלה כנגד ביהמ"ק של מטה, לפי מדרגתם ובחינתם, אבל לעיל בפ' בשלח מיייר כשישראל הם בתכלית השלימות, ועי"ז אדרבה מוסיפין כח בפמליא של מעלה, וממילא הם מעלים את בחי' ביהמ"ק של מעלה, וע"כ התם כתיב שביהמ"ק של מטה מכוון כנגד ביהמ"ק של מעלה.

סגולת פת במלח וקיתון של מים

וַיִּבְרַךְ אֶת לַחְמֶיךָ וְאֶת מִימֶיךָ וְהִסְרִיתִי מִחֶלְקְךָ (נג. כד.) אז"ל (ב"ק צב.) מחלה זו מרה ולמה נקרא שמה מחלה מפני שפ"ג חלאים יש בה, וכולן בפת במלח שחרית וקיתון של מים מבטלתן.

צ"ב מה ענין פת במלח וקיתון של מים המרפאים. וי"ל עפ"מ ש"כ הכת"ס ז"ל לפרש דהסירוני מחלה מקרבך היינו החולי שאינו שמוח בחלקו, ואינו ניכר מבחוץ והוא מחלה שבקרב, עיי"ש. והנה העצה שיהא שמוח בחלקו הוא לקיים מה שאמרו ז"ל פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה וכו' אם אתה עושה כן אשרך וטוב לך שעל ידי שיסתפק במועצת יאה שמוח בחלקו ז"ש מחלה זו מרה, כי המרה כועס ע"י שאינו שמוח בחלקו ורוצה מאתים הרי מחלתו שורשה במרה הכועס ומתמרמר על שאין לו יותר - וכולן פת במלח שחרית וקיתון של מים מבטלתן, שע"י שיהא שמוח בפת במלח תאכל ומים במשורה תשתה זהו רפואתו.

ברוך דיין האמת נפלה עטרת ראשנו

בצער רב וביגון קודר הנו מודיעים על פטירתה בשיבה טובה של אמנו וסבתנו היקרה, בת גדולים וקדושים, אשת חיל עטרת בעלה, אשר מסרה נפשה לכל מפעלות הרבצת התורה והיראה של אבינו הגדול זצוק"ל, פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה, וכתה להעמיד דורות ישרים של גדולי תורה והוראה

הרבנית הצדקנית

עטל גשטמור

מרת

בת הגאון הצדיק רבי מאיר חיים אונגר זצוק"ל, גאב"ד לאקנבאך

מחברתו בקודש של אבינו הגדול שר התורה וההוראה

מרת הגאון הקדוש רבנו בעל "להורות נתן" זי"ע

גדול כים שברנו
אוי מי ירפא לנו

חק נהג

עניני הלכה
משולחני של רבינו ז"ל

מזיק ממונו של חברו על ידי עין רע אם חייב לשלם

יש לעיין במזיק ממונו של חברו על ידי עין רע אם חייב לשלם.

א) בשו"ע חו"מ (סי' שעה"ס) איתא, אפילו בראייתו אם יש בו היזק לחבירו אסור להסתכל בו, לפיכך אסור לאדם לעמוד על שדה חברו בשעה שעומדת בקמותיה, ומקורו בש"ס ב"מ (ק' א), ופירש"י שם דאסור לעמוד על שדה חברו בשעה שעומדת בקמותיה שלא יפסידנה בעין הרע. [ובעין משפט שם לא צויין שכן נפסק בשו"ע הנ"ל]. ברם אף דחזינו דאסור להזיקו ע"י עין הרע, אכתי אין הכרח שאם הזיקו בזה דחייב לשלם. וראיתי בהגהות חכמת שלמה להגרש"ק ז"ל לחו"מ שם, שהביא מש"כ בכסף משנה (פ"ג ממאכלות אסורות הכ"ח) דבזיק שאינו ידוע לכל העולם אלא לישראל או ליודעים בטיבם כל שלא נתכוין להזיק אין לחייבו לשלם עיין שם. וא"כ בנדון דידן כשהזיק ע"י עין הרע בשוגג, י"ל דאינו חייב לשלם דיתכן דהוה בגדר הזיק שאינו ידוע לכל העולם. ולכאורה יש לומר, דכמו דקיי"ל בחו"מ (סי' שפ"ה ס"א) דהמזיק את חברו הזיק שאינו ניכר מן התורה פטור אבל חכמים קנסוהו לשלם עיין שם, ועל כרחק הטעם משום דלא מצינו בתורה שיתחייב לשלם אלא בהזיק שהוא ניכר, ועל כן אף על גב דחיסור ממונו חברו מ"מ מכוון שלא מצינו בתורה חיוב תשלומין בהזיק כזה אין בנו כח לחייבו לשלם. כמו כן נימא היכי שמזיק בדרך שאינו ניכר כגון ע"י עין רע כיון דלא נעשה מעשה כלל פטור לשלם מן התורה, דלא מצינו חיוב תשלומין באופן כזה. וגם מדרבנן אי אפשר לחייבו כיון דלא מצינו שבכהאי גוונא קנסוהו. [ועיין לעיל ס"י ק"ה].

ב) גם יש לדון דהמזיק ע"י עין הרע הוא בגדר גרמא דפטור וכמש"כ רמ"א (סי' שפ"ו ס"ג), דהרי דברי הסמ"ע (סי' שפ"ו סק"א) דלא דינן דינא דגרמי אלא היכי דברי היזק, וכן היכי שבשעת מעשה נעשה ההזיק עיין שם באריות, אבל בעין הרע נראה דלא הוה בגדר ברי היזק, וגם אין ההזיק נעשה מיז, והוה רק בגדר גרמא דפטור. ובלא"ה נראה דקשה לברר שההזיק נעשה בבירור ע"י עין הרע ואי אפשר לחייבו.

ג) ואם הזיק על ידי שם יש לעיין אם חייב לשלם, דלכאורה י"ל התורה לא חייבה בנזקין אלא כשהזיק בדרך הטבע, וסמוכין לזה ממש"כ הרמב"ן ז"ל (אמור כ"א י"ז) כי לא תסמוך התורה באזהרותיה על הנס עיין שם, וכן שם

עיין שם. וצריך עיון דהרי מבואר בשו"ע יו"ד (סי' רע"א ס"ז) דספר תורה צריך לכתבו בימין עיין שם, וכי נימא דספרים שכתבן משה רבינו אינם כשרים. אלא ודאי דלגבי מדינה גמ כתובה ע"י שם הוי כדרכה, וכמו איטר יד שמאל מדינה הוי ימין וכמש"כ הש"ך ביו"ד שם (סק"ה), כמו כן כתיבה ע"י שם אצל משה רבינו הוי כימין של כל אדם. ומה שהביא החת"ס שם להקשות דלמ"ד שביתת כלים דאורייתא איך כתב משה רבינו בקולמוס בשבת ואף שכתבו ע"י שם השבעת קולמוס עיין שם. ולענ"ד יש לומר, דאע"ג דלגבי משה רבינו גם כתיבה ע"י שם הוי כדרכה, כיון שהיה איש אלקים וכל מעשיו היו למעלה הוי הטבע, מכל מקום לגבי הקולמוס עצמו הוי כתיבה ע"י שם בגדר שלא כדרכה, וליכא איסור דשביתת כלים אלא אם הכלי עושה מלאכה כדרכה, והנה ודאי דכתיבה ע"י שם הוי לגבי הכלי עצמו שלא כדרכה וליכא משום איסור שביתת כלים וא"ש. ועיין עוד בזה בס' להורות נתן עה"ת (ר"פ ויקהל). [ועיין שו"ת מתנה חיים ח"ג או"ח סי' ה'].
ה) שוב ראיתי בשו"ת הלכות קטנות (ח"ב סי' צ"ח) שכתב דההורג נפש ע"י שם או כישוף אפשר דכיון דכתיב דבדיבור עביד מעשה הו"ל דומיא דמימר דחייב מלקות (מג"ה ג), וכזורק חץ להורגו ועליהם נאמר חץ שחוט לשונם עכ"ד. ולכאורה מנלן דהתורה חייבה כשהרג שלא כדרכו, דהרי כל דיני התורה הוא אם עשה מעשה כדרכו, ובאוכל איסור שלא כדרך אכילתו פטור. ואולי י"ל דבהריגה האיסור הוא מה שהלה נהרג, ולכן אין נפקא מינה איך נהרג, משא"כ באכילה לא סגי בהנאת מעיו ובעיניו גם הנאת גרונו, וכל שאכלו שלא כדרכו ליכא הנאת גרונו. וצריך בירור ואכ"מ. ושוב ראיתי בס' קהלות יעקב (ב"ק סי' ל"ט) שדן במי שהזיק ע"י עין הרע אם חייב לשלם, וכתב דלא ברי היזקא וגם אם יארע הזיק אינו ברור שעל ידי הבטה שלו הוא בא, ואלו יתברר שהבטתו הזיק יתכן דחייב לשלם עיין שם, ושם דן גם בדברי הלכות קטנות הנ"ל. וכעת ראיתי בשו"ת מהר"י אסאד ז"ל ואו"ח סי' קצ"ט) שכתב דההורג ע"י שם חייב, דכתיב ומכה אדם יומת, והרי מצינו במשה רבינו דכתיב ביה ויך את המצרי והרי הרגו בשם המפורש וכפירש"י בפסוק הלהרגני אתה אומר כאשר הרגת את המצרי (שמות ב' י"ז), וא"כ מוכח דגם הריגה ע"י שם הוי בכלל הכאה, וממילא הוי בכלל מכה אדם יומת. וגם ציין שם ל"ט דבש לפי (מערכת מ' אות ה) מש"כ בזה. זכר צדיק לברכה.

ד) ועיין תוס' גיטין (פ"ד א) ד"ה על מנת שתעלי לרקיע, דבב"מ (פ"ד א) גרסינן אם נתקיים התנאי ה"ז גט, ותימיה היאך יכול לקיימו, ויש לומר על ידי שם עיין שם. ומשמע דמה שנעשה על ידי שם הוי כאלו עשאו בעצמו וא"כ נתקיים התנאי שתעלי לרקיע. אף י"ל דהתם סגי אם הוא נמצא ברקיע, ואף אם נימא דהעליה לרקיע לא היה מכוון כיון שהיה על ידי שם, מ"מ התנאי כבר נתקיים, דאין התנאי על עצם מעשה העליה אלא שהיה כדרכה, ועיין שו"ת חתם סופר (ח"ו סי' כ"ט) בשם של"ה ז"ל דמשה רבינו כתב י"ג ספרי תורה ביום פטירתו על ידי שם, ועל כן היה ראוי לכתבו אף שהיה שבת עיין שם. ומוכח דכתיבה ע"י שם הוי ככותב בעצמו, דאם לא כן איך יושבר הספר תורה, כיון דבעיניו שייכתב ע"י בר חיובא. ומכל מקום קשיא דאין יושבר כתיבת ספר תורה ע"י שם, כיון דהוה כתיבה שלא כדרכה, והרי כל מצוות התורה בעיני שייכש כדרכה דוקא, וכמש"כ בשו"ת הר"ם (יו"ד סי' י"ד) ובס' אגלי טל (פתחה אות ג') בזה, ועיין בס' קובץ שיעורים פסחים (כ"ג א) ושם כתובות (סו א). וצריך לומר דמשה רבינו שאני שכל מעשיו היו שלא כדרך הטבע, ולכן לגבי דידיה גם מה שהוא שלא כדרך הטבע הוי כדרכו. שוב ראיתי שהחת"ס בעצמו העיר שם דכתיבה ע"י שם הוי שלא כדרכו ולא גרע מכתובה בשמאל

יפה נדרשת

אל ינסה להטות את דעת חברו לדעת עצמו

בזה, כי החכם והדיין צריכים לומר את דעתם אך ורק לשם שמים, ואין זה נפקא מינה להם אם יקבלו את דעתם או לא, ולכן רבי אבא שאמר 'יאה רעוא דאימא מילתא דתתקבל', היינו שביקש שדעתו תתקבל בקרב החכמים, אחיכו עליה, כי לא היו רגילים בכגון דא.
וכעת הנני נזכר מה ששמעתי פעם מפי קדשו של הגה"ק גאב"ד טשעביץ ז"ע - לפרש האי מימרא שהזכרנו עכשיו. דהנה ישנם שני אופנים, שפָּעָתַת שהחכם משמיע את דבריו שאכן יתקבלו על דעת הקהל. האחד, לפי מעלת החכם שדורש, כי אם הוא אדם חשוב ומקובל על הציבור, בודאי כל מה שישמיע תיכף דבריו יתקבלו לרצון. השני, שגם אם הדורש אינו אדם חשוב כל כך, מכל מקום הדברים שהוא משמיע הם מחוורים ואמיתיים. ולכן רבי אבא בעת שעלה לארץ ישראל, ביקש מהש"ת, 'יאה רעוא דאימא מילתא דתתקבל', שהוא ברוב ענוותנותו לא העלה דעתו שדבריו יתקבלו מחמת חשיבותו ורום ערכו, ולכן ביקש שלכל הפחות יתקבלו דבריו מחמת אמיתות הדברים, עכ"ד.
(מוצ"ש מברכין ניסן שנת תנש"א - עם תום מלחמת המפרץ בארץ הקודש)

ולא תענה על רב לְנֶטָה וגו' (כ"ג א).
לפעמים קורה שישנה מחלוקת בין ארזי הלבנון, ואנשים פשוטים מתערבים בה, והם אינם יודעים שהצדיקים הללו מחלוקתם היא אך ורק לשם שמים, ואילו הם עתידים ליתן את הדין שהתערבו וגרמו חרס ואבדון בעקבות כך. נר דלגינו צריכים להיות דברי המדרש (ברי"ר פ"ג ס"ג) כשראו השבטים אין שיהודה מתווכח עם יוסף במצרים, אמרו זה לזה, מלכים מדיינים אלו עם אלו, אנו מה איכפת לנו, עיי"ש.
זקני בשו"ת "חתם סופר" (או"ח סי' ר"ח) כתב לפרש הפסוק (משפטים כ"ג א) "לא תענה על רב לְנֶטָה", שכאשר חולק עם חברו בדבר הלכה, אל ינסה להטות את דעת חברו לדעת עצמו, שאין יבוא לידי התנצחות, אלא שכל אחד יאמר דעתו לשם שמים, ואם חברו יוכיחו על האמת ויקבלו מה טוב, ואם לא, יחזיק כל אחד באמיתותו, עיי"ש.
בהמשך מביא שם החת"ס לפרש מה דאיתא בגמ' ביצה (לה) כי סליק רבי אבא אמר יהא רעוא דאימא מילתא דתתקבל וכו' אחיכו עליה. לכאורה מדוע שחקו עליו האמוראים. והכוונה

דבר בעתו

שבת מברכים אדר

הנה אמרו בתענית (כ"ט) כשם שמשנכנס אדר ממעטין בשמחה כך משנכנס אדר מרבין בשמחה. ולכאורה צריך ביאור מה השייכות במיעוט השמחה בחודש אדר וברבין השמחה בחודש אדר.
יש לפרש דהנה בפשטות יש להקשות, הרי חורבן הבית אירע ביום תשעה באב ולמחרתו ביום העשירי, א"כ מדוע לא סגי למעט בשמחה רק בימים אלו בלבד, ולמה צריכים למעט בשמחה כבר מראש חודש. אלא למידיים אנו מזה, שחכמינו ז"ל ברוב צערם על חורבן הבית, לא היה מספיק להם להתאבל בשני ימים אלו בלבד ואח"כ לשמוח כבראשונה, אלא האבילות השפיעה עליהם מתחילת החודש. ועל כן משנכנס חודש אדר כבר ממעטין בשמחה. ומזה למדו לענין חודש אדר, שאע"פ שהשמחה היתה רק ביום י"ד ולמחרתו ביום ט"ו באדר, אעפ"כ השמחה כבר מתחילה בראש החודש.
וזהו הכוונה בדברי חכמינו - "כשם שמשנכנס אדר ממעטין בשמחה", משום שהאבילות מתחילה כבר בראש חודש, "כך משנכנס אדר מרבין בשמחה", ולא אמרינן שהשמחה היא רק בימי הפורים בלבד, אלא כל החודש הוא בבחינת ששון ושמחה.
ובכן נוהה להשי"ת בחודש המורבים שבכל יום, ואנו אומרים תמיד שאם הקב"ה צוה שנהיה שמוחים בששון אדר, א"כ צריך השי"ת להשפיע עלינו רחמים וחסדים ביד רחבה, כדי שנוכל להיות בשמחה אמיתית, ויחיה לנו האמצעים והכלים לבוא לידי ששון ושמחה. והשי"ת יהיה בעזרנו לשמוע קול תפילותינו, ולהכין את פרנסתנו מיזו הרחבה והמלאה, ולכל הנאספים יושפע שפע ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם, וזכות הצדיקים הקדושים שהוכינו היום בסעודת מצוה זו, יעמוד לנו להיות אלף המון מכל צרה וצוקה, עדי נזכה לשמוע קול שופרו של משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.
(מוצ"ש מברכין אדר שנת תשנ"ה)

מתוך צוואת רבינו זצוק"ל

י"ל על ידי
'וכן מי שיעזור להדפסת הספרים תהא לו לזכות גדולה בזה ובכא'
'וכן מי שיתן ממון להדפסת הכתבים'
'אודיה לו למילין יושר בעוה"ה הכל לפי רצון הבורא'
מכון להורות נתן

ניתן לקיים צוואתו הק' ולהשתתף בהדפסת הספרים ולזכות 'למילין יושר' ולי'זכות גדולה בזה ובכא' וכלשון רבינו הגה"ק זיע"א בצוואתו הק' על ידי עמדות "נדרים פלוס" - "מכון להורות נתן"

מכון להורות נתן
כתבי רבינו בעל 'להורות נתן' זיע"א
- לקבלת העלון במייל וכן להערות והצעות - נא לפנות לאימייל
mln0527157594@gmail.com

